

1.

Когато се появих на света, бях на дванадесет години, пет месеца и сто шестдесет и четири часа. Ние не се раждаме в деня, в който виждаме за пръв път светлината, в момента, в който непознати ръце ни въвличат в безкрайния и неразгадаем ход на историята, а много по-рано, когато самата мисъл за евентуалното ни съществуване се е промъкнала в съзнанието на даден мъж и дадена жена, свободни до този момент, в който името на едно несъществуващо същество се появява на мъглявия хоризонт на един евентуален живот. Човекът е изграден не толкова от плът, колкото от мисъл, чиито разновидности са вложени в кръвта ни именно от тези, които са ни пожелали, така че ние наследяваме не само цвета на косата, изражението на погледа или мекушавостта на характера, а също и илюзиите, надеждите, скърбите на нашите предшественици, които на свой ред са ги приели от прадедите си посредством поколения Хомо еректус, докато се стигне до първото човешко същество, така че всеки от нас носи в себе си историята на цялото човечество в миниатюрен вид.

Значи аз, като възможност, хипотеза, проект, започнах да съществувам точно от вечерта, в която баща ми си помислил, че да има наследник, е единственият начин да забрави, че той самият не е бил никога такъв. Причината моето съществуване да надделее над безброй други вероятности, бил мосю дьо Балзак. Но не само Оноре, а и Курцио Вербикаро, четвърто поколение калайджия и страстен почитател на театралното изкуство, на когото през онова лято дошло на ум да представи със своята калпава театрална труппа съкратен вариант на „Дядо Горио“, написан от самия него.

Вито бил седнал до майка си на втория ред и докато слушал как старият Горио декламира любовта, която изпитвал към дъщерите си, и го

гледал как плаче, прегръщайки ги, без да знае защо, както всеки път, се развълнувал.

Вито Малинверно, моят създател, можел само да си мечтае да има баща, тъй като неговият умрял, когато той бил малък, но ако има на света чувство, способно да облекчи и лекува болката от усещането за изоставеност, навярно това е именно чувството, изразено от Горио, навярно само безкрайната и безусловна любов на един баща може да се измери с любовта на един изгубен син. Точно в този момент, през една лятна вечер, докато парижките камбани биели на умряло, докато Йожен дьо Растиняк, загърнат с черното си наметало, прекосявал гробището Пер Лашез, тъкмо тогава, в същия миг, в който кой знае колко Горио са умирали между Тимпамара и града на светлината, съм се родил аз като част от историята на човечеството.

Когато съм се появил на бял свят, часовникът на църквата отбелязвал шест часа и двадесет и шест минути на трийсетия ден на месец ноември през годината хиляда деветстотин тридесет и пета, три седмици след раждането на Ален Делон и един ден преди това на Уди Алън, фигури, от които моята персона е доста далеч.

Времето не било много подходящо да се роди човек – Италия била нападнала Етиопия, получавайки в замяна ембарго от страна на демоплутократичните сили. Дошъл съм на този свят заедно с политиката на самоуправление, в епоха на икономическа оскъдица, когато плугът оре земята, а сабята я защитава, епоха на отвари от каркаде и шалове от синтетична вълна, реки от лигнит и кафе от цикория, изобилие от развъдници за зайци и любители на рициново масло. С една дума, появил съм се на този свят по време на екзистенциална нищета.

Единствен син, макар и не за кратко и не в този живот, съм се родил куц поради телесна малформация – физически знак, който отразява онова

неблагоприятно време и показва, че когато сляпата Съдба раздава едновременно Живот и Смърт, понякога греши в избора.

Не забелязали веднага моя вроден дефект. Щом ме взел в ръце, току-що роден, Вито Малинверно разбрал, че не е сбъркал, че обичайки малкото ми телце, ще получи утеха и че единственият начин, по който хората могат да смекчат лошата си съдба, е да не позволят тя да се стовари върху най-близките им. Едва след като минали четиринадесет месеца, забелязали недъга ми. Докато ме носили в обятията си, съм бил като другите деца, а също и когато съм спял, когато са ме обличали, когато са ме държали за ръце, за да подскачам, с една дума, когато съм живял в царството на безтегловността, изравняваща всички. До момента, в който съм опитал първите си крачки, много несигурни и забавени, подобно на човек, ходещ по лунната повърхност.

Паднал съм, разбира се.

Баща ми ме оставял за миг, аз съм правел една стъпка и веднага съм тупвал на земята. И понеже това продължило няколко дни, ме завели на лекар, който премерил дължината на краката ми, както се прави с масите от орехово дърво, и установил, че има минимална разлика: левият ми крайник бил по-къс с два сантиметра от десния. Вече не бях като останалите деца.

– Нищо ли не може да се направи? – попитал баща ми.

– Нищо.

И така Вито се върнал вкъщи сякаш от погребение, притискайки ме до гърдите си и обичащ ме повече от преди, понеже сега неговата и без това голяма любов, трябвало да се удължи с още два сантиметра и да замести липсващата плът, защото, който обича, още щом разбере, че нещо у другия не е наред, веднага се спуска да оправя и нивелира нещата. Може би за това именно служи любовта: да се чувстваме необходими, да запълваме празнините като пукнатини на стъкло с маджун, като крѳпки по дрехите, както шев върху разкъсана кожа.